

Arrest

nr. 220 934 van 9 mei 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VANDENBERGHE
Bloemendalestraat 147
8730 BEERNEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 1 februari 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 18 december 2018 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 5 februari 2019 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat C. VANDENBERGHE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart het Schengengrondgebied te hebben betreden middels een door de Litouwse autoriteiten afgeleverd Schengenvisum, geldig van 25 maart 2018 tot 3 april 2018.

Bij brief van 3 april 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden, enerzijds op grond van artikel 9bis juncto de artikelen 10 en 12 van

de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en anderzijds op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op zichzelf genomen. Deze aanvraag wordt op 18 december 2018 door de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die de verzoekende partij op 7 januari 2019 ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.04.2018 werd ingediend door :

[H.H.] [R.R.: ...]

nationaliteit: Armenië

geboren te IRAN op [1946]

adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wenst zich te beroepen op artikel 10 en 12 van de vreemdelingenwet. Betrokkene wenst namelijk gezinshereniging met haar Belgische zoon [D.G.] [R.R. ...]. In dit kader haalt zij aan dat ten laste is van haar zoon en dit reeds jaren voor haar komst naar België, dat zij weduwe is en onvoldoende inkomsten heeft om te overleven in Armenië, dat zij aan alle DVZ – criteria zou voldoen (overschrijvingen gedurende minstens zes maanden, een voldoende hoog inkomen van de referentiepersoon, dat ze een bewijs van onvermogen voorlegt evenals een bewijs van afstamming). Ter staving hiervan legt betrokkene tien bewijzen voor van ontvangen geldelijke bedragen en de geboorteakte van haar zoon. Echter, we merken op dat mevrouw artikel 10 en 12 van de vreemdelingenwet niet kan inroepen gezien zij gezinshereniging met een Belg wenst en dit niet binnen het toepassingsgebied van de aangehaalde artikels valt.

Volledigheidshalve merken we op dat uit het administratief dossier van betrokkene en dat van haar zoon blijkt dat zij vier kinderen heeft. Twee zoons, [A.R.] en [A.G.] wonen in Rusland en een ander kind woont in Armenië, volgens de beschikbare informatie uit het administratief dossier. Uit de verklaringen die haar zoon [G.] aflegde tijdens zijn asielprocedure blijkt dat mevrouw op dat ogenblik samen met haar twee zoons in Rusland woonde. Betrokkene toont niet aan dat zij niet kan rekenen op zorg en steun van haar drie andere kinderen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De raadsman van betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op het feit dat zijn cliënte onredelijk lang heeft moeten wachten op een definitieve beslissing inzake haar asielaanvraag. Echter, uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene nooit een asielaanvraag indiende in België. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar het niet op de waarheid berust.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar vormt voor de openbare veiligheid en dat zij nooit fraude heeft gepleegd of arglistigheden heeft gebruikt, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De raadsman van betrokkene haalt dat betrokkene in een prangende humanitaire situatie verkeert omdat er een onmogelijkheid tot terugkeer is. Echter, betrokkene laat na verder te specificeren of te verduidelijken waaruit deze onmogelijkheid bestaat. Het blijft bij een louter vage bewering, wat niet voldoende is om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Bovendien stellen we vast dat haar raadsman in het verzoekschrift zelf aangeeft dat betrokkene met een visum kort verblijf, geldig tot 03.04.2018. Betrokkene legt hiervan wel geen bewijzen voor. Echter, dit toont aan dat betrokkene nog

dit jaar perfect in staat was om een visum te bekomen en naar België te reizen. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat zij hiertoe niet meer in staat zou zijn of dat er een onmogelijkheid tot terugkeer zou zijn. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene zich gedurende haar verblijf op een uitstekende wijze geïntegreerd zou hebben, dat zij Nederlands geleerd zou hebben en dat zij diverse cursussen gevolgd zou hebben) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene geen enkel stuk voorlegt dat betrekking heeft op haar vermeende integratie.”

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat ze een beroep instelt tegen “*de beslissing van de FOD BINNENLANDSE ZALEN, Dienst Vreemdelingenzaken, dd. 18.12.2018, betekend op 07.02.2019*”. De verzoekende partij definieert de bestreden beslissing verder in haar verzoekschrift als volgt: “*Op 03.04.2018 heeft mijn verzoekster een aanvraag tot gezinshereniging gedaan ex. artt. 10 en 12 Vreemdelingenwet. Op 18.12.2018 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard door de FOD BINNENLANDSE ZAKEN, dienst Vreemdelingenzaken met bevel om het grondgebied te verlaten gezien zij geen buitengewone omstandigheden zou bewijzen.*” Als bestreden beslissing voegt de verzoekende partij bij haar verzoekschrift vervolgens enkel de beslissing van 18 december 2018 waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk wordt verklaard. Nu de verzoekende partij slechts spreekt over één bestreden beslissing en zij enkel de beslissing van 18 december 2018 tot het onontvankelijk verklaren van de aanvraag om verblijfsmachtiging als bestreden beslissing voegt bij haar verzoekschrift, neemt de Raad aan dat het voorwerp van het beroep enkel deze laatste beslissing omvat. Enkel tegen deze beslissing ontwikkelt de verzoekende partij ook een middel.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de Overeenkomst ter uitvoering van het tussen de regeringen van de staten van de Benelux Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland en de Franse Republiek op 14 juni 1985 te Schengen gesloten akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen (hierna: de Schengenuitvoeringsovereenkomst), van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 9bis, 10 en 12 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij verwoordt haar middel als volgt:

“Terwijl de wetgeving m.b.t. de motivering er strekt toe de formele motivering als een substantiële vormvereiste op te leggen. Dat de wetgever duidelijk de bedoeling had om de formele motivering als een substantieel vormvoorschrift op te leggen, zonder mogelijkheid deze motiveringsvereiste vervangen te zien door deze of gene motivering die de rechtsonderhorige wel op één of andere wijze bekend zou zijn.

Dat ook het vereiste van motivering, zoals omschreven in andere bronnen van het recht is geschonden (LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 69-70, en verwijzingen). Dat ook hier betreft het een substantiële vorm vereiste (R.v.St, nr. 31.882, dd. 1 februari 1989). Dat de beslissing zelf niet voldoet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, R.W." 1995-96, 49). Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt, N.v. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt, Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, .P.M.,1993,43; RvSt, Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, m. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991,737; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.B.L. Environnement et Patrimoine écusinoir, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., N.v. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratives',

J.T.,1991,737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt., Damilot, 41.281,4 december 1992, Cfr. RvSt, Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981).

In de bestreden beslissing heeft de F O D BINNENLANDSE ZAKEN, Dienst Vreemdelingenzaken gesteld dat zij geen buitengewone omstandigheden kan aantonen waarop ze geen aanvraag zou kunnen doen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Vooreerst heeft verzoekster duidelijk aangetoond dat zij voldoet aan alle criteria voor gezinshereniging met een unieburger, voorzien in de Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden :

1. Zij bewijst dat ze haar zoon [D.,G.] die Belg is en dus automatisch ook Unieburger, komt vervoegen, haar gedurende minstens 6 maanden onmiddellijk vóór de aanvraag voor gezinshereniging financieel ondersteunde. Zij bewijst dit met bankuittreksels waaruit blijkt dat de Belg (haar zoon) geld overschreef naar haar in haar herkomstland. Dit wordt in de bestreden beslissing niet betwist.

2. In de bestreden beslissing ging DVZ na of de Unieburger die mijn verzoekster komt vervoegen zelf een voldoende hoog inkomen heeft om jou financieel te kunnen onderhouden. In de praktijk werkt de DVZ met geïndexeerde inkomensgrenzen. Momenteel moet de Unieburger volgens de DVZ een maandelijks minimaal inkomen hebben van 817 EUR + 272 EUR per persoon ten laste. De zoon, [D.G.], zijn inkomen is merkkelijk hoger dan het minimum. Ook dat wordt niet betwist in de bestreden beslissing.

3. Mijn verzoekster bewijst dat ze geen inkomsten of te weinig inkomsten heeft om rond te komen zonder financiële steun van haar zoon, [D.,G.] Ze bewijst dat ze geen onroerende goederen in eigendom heeft in Armenië (haar herkomstland). Ook dat aanvaardt men in de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing stelt men dat verzoekster vier kinderen heeft en dat zij door hen kan opgevangen worden. Dit is onjuist. De beslissing is op dat punt doorspekt met foute informatie en dit op verschillende punten.

a. Men stelt dat : “blijkt dat mevrouw op dat ogenblik ...in Rusland woonde”. Dit is compleet onjuist, gezien mijn verzoekster in ARMENIË woont. Uit de stukken (o.a. de overschrijvingen door de zoon [D.G.]) blijkt dat zij woonde in ABOVYAN, dit is een provinciestadje op een 14 kilometer van Yerevan in ARMENIË.

b. De tweede fout is dat dat men stelt dat zij twee zoons heeft, [A.,E.] en [A.,G.] en dat zij met hen in Rusland woont. Ook dit is fout.

De heren [A.E.] en [A.G.] zijn helemaal geen zoons van verzoekster, zij zijn zelfs niet verwant met elkaar !!!

Men verwijst voor deze informatie naar het gehoorverslag van [D.G.] heeft hij het over ... zijn schoonfamilie. Hij verklaart : “In Rusland heb ik een zus, in Moskou. Maar mijn echtgenote heeft veel familie in Rusland. Twee broers, moeder. Waar ? De ene in Stavropol, de andere in een dorp bij Stavropol.”

Als DVZ verwijst naar een verhoorverslag, dan mag men toch verwachten dat DVZ dit correct leest. [A.E.] en [A.G.] zijn de broers van mevrouw [A.M.], zijnde de schoondochter (echtgenote van [D.G.]) van verzoekster. Er kan van deze personen toch geenszins verwacht worden dat zij zouden instaan voor het onderhoud en de verzorging van verzoekster. Zij hebben zelfs geen enkel contact met verzoekster en wonen daarenboven in een ander land ! Er zijn geen andere kinderen die mijn verzoekster kunnen steunen of onderhouden.

4. Wat betreft de burgerlijke stand : mijn verzoekster is weduwe.

5. Mijn verzoekster legt de akte van afstamming voor, nl. de verwantschap met haar zoon, die Belg is, met een geboorteakte.

6. Bewijs van identiteit. Mijn verzoekster bewijst haar identiteit met een geldig paspoort.

Mijn verzoekster mag het ‘ten laste zijn’, dat een feitenkwestie is, op alle mogelijke manieren bewezen worden (HVJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

De buitengewone omstandigheden is gelegen in het feit dat mijn verzoekster geen financiële middelen heeft zelfs om terug te keren naar Armenië. Zij leeft volledig op de kosten van haar zoon [D.G.]. Zij is dus in de materiële en financiële onmogelijkheid om haar aanvraag te doen in haar land van herkomst (ARMENIË). Er wordt dus de facto het bewijs geleverd dat er buitengewone omstandigheden zijn...”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde

nuttigheidsafweging te maken. Zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die hebben geleid tot de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen. De voorziene motivering is ook als pertinent en draagkrachtig te beschouwen. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet concreet aangetoond.

3.3. In de mate dat de verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht dient te worden beoordeeld in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De verwerende partij oordeelt in de bestreden beslissing dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden

gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

De verzoekende partij betoogt vooreerst dat zij “*duidelijk*” heeft aangetoond dat zij voldoet aan alle criteria voor gezinshereniging met een Unieburger, zoals voorzien in de richtlijn 2004/38/EG. Zij wijst erop dat haar zoon de Belgische nationaliteit heeft, waardoor hij automatisch een Unieburger is en dat zij gedurende minstens zes maanden onmiddellijk voorafgaand aan de aanvraag financieel werd ondersteund door haar zoon. Zij stelt nog dat haar zoon een voldoende hoog inkomen heeft om haar financieel te onderhouden, zij in haar herkomstland was aangewezen op de ondersteuning door haar zoon om rond te komen en zij weduwe is.

Er moet evenwel worden vastgesteld dat de verzoekende partij haar verblijfsaanvraag steunde, enerzijds op artikel 9bis juncto de artikelen 10 en 12 van de Vreemdelingenwet en anderzijds op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op zichzelf genomen. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekende partij zich niet kan beroepen op de artikelen 10 en 12 van de Vreemdelingenwet, nu gezinshereniging met een Belg niet onder het toepassingsgebied van deze artikelen valt. De verzoekende partij betwist dit motief niet, maar zij beroept zich in haar verzoekschrift plots op een recht op gezinshereniging met haar Belgische zoon op grond van de richtlijn 2004/38/EG. Hiervan was evenwel geen sprake in haar verblijfsaanvraag, zodat ook niet valt in te zien dat de gemachtigde van de minister hieromtrent een standpunt diende in te nemen.

Ten overvloede merkt de Raad op dat de verzoekende partij ook niet aannemelijk maakt dat zij zich dan dienstig kan beroepen op de richtlijn 2004/38/EG. Zij toont immers niet aan dat het grensoverschrijdend aspect dat voor de toepassing van deze richtlijn is vereist (zie artikel 3), in casu aanwezig is.

De Raad ziet niet in welke relevantie dit betoog omtrent de richtlijn 2004/38/EG heeft in de thans voorliggende zaak.

Vraag die centraal staat in het kader van de huidige procedure is of de gemachtigde van de minister op correcte en redelijke gronden heeft geoordeeld dat de verzoekende partij in haar aanvraag geen buitengewone omstandigheden naar voor bracht.

Op dit punt stelt de Raad vast dat de verzoekende partij er in haar verblijfsaanvraag op wees dat ze kort voorafgaand aan het indienen ervan nog maar is toegekomen in België met een visum kort verblijf. Zij argumenteerde vervolgens waarom zij van mening is in aanmerking te komen voor een gezinshereniging met haar Belgische zoon. Zij stelde hierbij ten laste te zijn van haar zoon. Ook wees ze erop weduwe te zijn en onvoldoende eigen inkomsten te hebben om te overleven in haar herkomstland. Daarnaast was de verzoekende partij nog van mening dat ze in aanmerking komt voor een verblijfsmachtiging, waar ze onredelijk lang heeft moeten wachten op een definitieve beslissing inzake haar verzoek om internationale bescherming. Verder wees ze op een prangende humanitaire situatie gelet op een onmogelijkheid tot terugkeer. Dit werd niet nader toegelicht. Nog stelde ze op de korte tijd dat ze hier verbleef zich te hebben geïntegreerd en Nederlands te hebben geleerd. Ze stelde de aanvraag onmogelijk via de gewone procedure te kunnen indienen, maar lichtte dit standpunt andermaal niet verder toe.

Op basis van deze vermeldingen in de aanvraag is het de Raad niet geheel duidelijk waarin volgens de verzoekende partij nu precies de concrete buitengewone omstandigheden bestaan die haar verhinderen haar aanvraag via de gewone procedure vanuit het herkomstland in te dienen. Te meer waar de verzoekende partij de keuze maakte om, niettegenstaande zij duidelijk een gezinshereniging in België beoogde, een visum kort verblijf bij de Litouwse autoriteiten te vragen in plaats van het voor haar reisdoel gepaste visum lang verblijf bij de Belgische autoriteiten, om dan na aankomst in België nagenoeg onmiddellijk de verblijfsprocedure op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op te starten. Zij geeft geen uitleg die deze handelwijze rechtvaardigt en die duidelijk maakt waarom zij dan vanuit haar herkomstland niet reeds de gepaste aanvraag had kunnen indienen bij de Belgische autoriteiten.

Voor zover de verzoekende partij in haar aanvraag aangaf in haar herkomstland niet te kunnen overleven zonder de steun van haar Belgische zoon, wordt in de bestreden beslissing bovendien geantwoord dat uit het administratief dossier van de verzoekende partij en dat van haar Belgische zoon blijkt dat zij ook nog twee zonen heeft wonen in Rusland en ook nog een kind heeft dat in Armenië woont. Hij oordeelt dat het niet is aangetoond dat de verzoekende partij niet kan rekenen op de zorg en

steun van haar drie andere kinderen, waardoor volgens hem geen sprake is van buitengewone omstandigheden. Hij stelt verder dat de verzoekende partij voor het overige niet verduidelijkt waaruit de ingeroepen onmogelijkheid tot terugkeer precies bestaat. Hij wijst erop dat de verzoekende partij kort voorafgaand aan haar aanvraag nog met een visum kort verblijf naar België is kunnen reizen.

Op dit punt stelt de verzoekende partij in haar middel dat de buitengewone omstandigheden erin bestaan dat zij in de materiële en financiële onmogelijkheid is om terug te keren naar Armenië voor het indienen van een aanvraag. Zij stelt geen financiële middelen te hebben om zelfs maar terug te keren naar Armenië en volledig op kosten van haar Belgische zoon te leven.

De verzoekende partij verduidelijkt niet wat zij precies verstaat onder de door haar ingeroepen "*materiële onmogelijkheid*" tot terugkeer en zij blijft ook in gebreke dit dan te linken aan een door haar in haar aanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheid die incorrect of kennelijk onredelijk zou zijn beoordeeld.

Zoals de gemachtigde van de minister verder correct stelt, was de verzoekende partij nog maar kort voorafgaand aan het indienen van de huidige aanvraag in staat om een reis vanuit haar herkomstland naar België te bekostigen, zodat inderdaad niet blijkt dat er enige financiële belemmering zou zijn voor de verzoekende partij om te reizen. Er kan ook worden aangenomen dat de verzoekende partij voor het verkrijgen van het Schengenvisum het bewijs heeft moeten leveren van voldoende bestaansmiddelen en garanties dat zij tijdig zou (kunnen) terugkeren naar haar herkomstland.

De gemachtigde van de minister was daarnaast van mening dat het niet is aangetoond dat de verzoekende partij in haar herkomstland niet kan rekenen op de zorg en steun van haar drie andere kinderen, waardoor volgens hem de voorgehouden afhankelijkheid van de Belgische zoon geen buitengewone omstandigheid uitmaakt.

In dit verband betoogt de verzoekende partij dat het bestuur er verkeerdelijk vanuit gaat dat zij vier kinderen heeft en dat zij mogelijk door de drie andere kinderen kan worden opgevangen. De verzoekende partij stelt dat het incorrect is dat haar zoon tijdens de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming in België verklaarde dat zij op dat ogenblik samen met haar twee andere zonen in Rusland zou hebben gewoond. Zij stelt dat zij in Armenië woonde. Zij stelt dat de verklaringen van haar zoon in werkelijkheid betrekking hadden op diens schoonfamilie en er logischerwijs niet van deze personen kan worden verwacht dat zij een vreemde vrouw in een ander land onderhouden. Zij stelt geen andere kinderen te hebben op wie zij een beroep kan doen.

Uit de stukken van het administratief dossier van de verzoekende partij blijkt dat de verzoekende partij wel degelijk vier kinderen heeft, met name één kind in België, twee kinderen in Rusland en één kind in Armenië. De verzoekende partij verzocht zo reeds in 2012 om de afgifte van een visum kort verblijf, waarbij het volgende naar voor kwam: "*The applicant wants to travel to Belgium to visit her son. She works as a cleaning lady (income unknown, but supposedly low). She has 4 children: 1 in Armenia, 1 in Belgium, 2 in Russia. She can not hand in any proof of the whereabouts of her children in Russia*" (eigen vertaling: "*De aanvrager wenst naar België te reizen om haar zoon te bezoeken. Zij werkt als een poetsvrouw (inkomen onbekend, maar waarschijnlijk laag). Zij heeft vier kinderen: 1 in Armenië, 1 in België en 2 in Rusland. Zij kan geen bewijs voorleggen van waar haar kinderen zich in Rusland bevinden.*"). De verzoekende partij heeft aldus in het verleden zelf aangegeven dat zij vier kinderen heeft, met name één kind in België, twee kinderen in Rusland en één kind in Armenië. Er liggen thans ook geen concrete gegevens voor die zouden wijzen op een gewijzigde situatie. Deze familiale situatie zoals deze ook wordt weergegeven in de bestreden beslissing wordt niet onderuit gehaald.

Het motief dat "*de betrokkene niet aantoont dat zij niet kan rekenen op zorg en steun van haar drie andere kinderen*" blijkt in casu verder in ieder geval ook overeind. Noch in haar aanvraag noch in haar verzoekschrift licht de verzoekende partij toe waarom zij geen beroep zou kunnen doen op haar andere kinderen om haar bij te staan, minstens tijdens de tijd die nodig is om de verblijfsaanvraag via de gewone procedure in te dienen. De uiteenzetting van de verzoekende partij is niet van aard voormeld motief onderuit te kunnen halen.

De kritiek van de verzoekende partij dat de verklaringen van haar zoon tijdens diens procedure om internationale bescherming niet correct zijn weergegeven, is gericht tegen een overtollige redengeving in de bestreden beslissing. De eventuele gegrondheid van deze kritiek kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en kan geen afbreuk doen aan de determinerende

motieven ervan, namelijk dat de verzoekende partij ook nog drie kinderen heeft in Rusland dan wel Armenië en niet blijkt dat zij niet kan rekenen op de zorg en steun van deze kinderen, minstens tijdens de tijd die nodig is om de verblijfsaanvraag via de gewone procedure in te dienen.

De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 9bis, 10 en 12 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Er werd ook reeds vastgesteld dat niet blijkt dat de verzoekende partij zich dienstig kan steunen op de bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG. Zij laat ook na de concrete bepaling uit deze richtlijn aan te duiden die zij geschonden acht.

3.4. De verzoekende partij voert ook nog een schending aan van de Schengenuitvoeringsovereenkomst. Echter verduidelijkt zij nergens welke bepaling(en) van deze overeenkomst zij precies geschonden acht en op welke wijze. Dit is onvoldoende om te kunnen spreken van een ontvankelijk middel.

3.5. Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS